

Nu går det snart løs

jun 5, 2021 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

05-06-2021

Der er tempo på rundt omkring for at få afsluttet diverse turneringer, før EM åbner den 11. juni. Det er været et hæslæsende forår, og man kan ikke andet end at føle med de spillere, der har været

involveret i vigtige kampe flere gange om ugen – og så kulminerer det lige om lidt med EM. Jeg skulle hilse og sige, at tempoet ikke har været mindre højt bag kulisserne – men det opdager man jo ikke, og det skal man i princippet heller ikke. Den, som lever skjult, lever godt. Men standardindledningen ved hvert eneste møde de seneste mange måneder (og det har også ofte været flere gange om dagen, men selvfølgelig online under hensyntagen til omstændighederne), har været ‘Vi keder os ikke’. Så dette med hus og have har haft trange kår, hvilket heller ikke er gået ubemærket hen.

Som TV-seer blev man her på falderebet forkælet med to kæmpemæssige dramaer i straffesparkskonkurrencer. Dels Europa League-finalen, dels U/21-holdets kvartfinale mod Tyskland mandag. I øvrigt fantastisk godt gået af det danske mandskab. Vi ved alle, at når det kommer til straffesparkskonkurrencer, er det psykologi og nerver, der kommer til at tage hovedrollen, for enhver professionel fodboldspiller burde kunne sætte en bold ind fra 11 meters afstand. Men uanset hvor meget man har trænet det, begynder hovedet også at arbejde med, og så ser man nogle svipsere, som man ellers ikke ville se. Det kan man lide eller lade være – jeg husker stadig den træner, som engang sagde til mig, at han hadede det lotteri med straffesparkskonkurrencer: han mente, at man lige så godt kunne stille alle spillerne over ved hegnet og måle, hvis der var længst – men vi mangler stadig at finde en metode, der er mere retfærdig. Dette har trods alt noget med fodbold at gøre. Og så er der den helt elementære spænding ved en mand mod mand-duel. Jeg plejer at sige, at dette er i virkeligheden det rene vilde vesten, som når sheriffen og skurken står på en øde hovedgade og skal duellere.

Specielt Europa League-finalen var helt vild, fordi vi for en sjælden gangs skyld kom hele vejen ned gennem spillerlisten, så det endte med, at de to målmænd skulle sparke på hinanden, hvor stakkels de Gea, som ikke rigtig er nogen ørn til straffespark, sluttede effektivt af med at brænde på kollegaen. Der var flere bemærkelsesværdige ting ved den straffesparkskonkurrence. For det første, at alle scorede på alt – lige indtil det sidste spark, selv om vi i sagens natur kom ned til spillere, der bestemt ikke var vant til at sparke straffespark. For det andet selvfølgelig, at vi kom hele vejen rundt og havde skullet begynde forfra, hvis de Gea havde scoret. Det er uhyre sjældent, at det sker. Jeg mener at kunne huske, at man i en Royal League-finale har oplevet det samme, og fra min egen ydmyge tid på banerne kan jeg huske en pokalkamp, hvor vi til sidst jokede med, at nu måtte vi snart have kontrollørerne ind at sparke. Regelteknisk er rækkefølgen så igen fuldstændig fri – man behøver ikke at følge cyklus fra første runde. Og bemærkelsesværdigt også, at målmændene opførte sig eksemplarisk – reglen med, at man må tage ét skridt frem, når bare bageste fod har kontakt med strengen på jorden eller i luften, har altså været en gevinst for alle parter. Men også det taktiske spil mod slutningen af den forlængede spilletid, hvor de to trænere tydeligt havde en dagsorden. Det er kun de spillere, som er på banen ved udløbet af den forlængede spilletid, der må sparke. Det betyder, at man venter til sidste øjeblik med at sætte nye spillere ind – men der er den krølle, at bolden jo skal være ude af spil, før man må foretage en indskiftning. Så det var ved at blive lige nervepirrende nok, da flere spillere stod parat til indskiftning, men bolden bare blev på banen. Hvis ingen havde taget sig sammen til at høve den ud, før tiden var udløbet, havde løbet været kørt for indskiftningsspillerne.

Hvis kampe som disse er et varsel for, hvad vi kan vente os til EM, bliver det en festlig sommer, hvor både popcorn, stimulanser og beroligende midler osv skal være inden for sikker rækkevidde af lænestolen. Under alle omstændigheder fremragende underholdning og elementær spænding.

Jeg har tidligere lovet at gå en smule ind i de dommere, som UEFA har udtaget til at fungere under EM. Det er som sædvanlig en skønsm blanding af etablerede dommere, som lige skal have en sidste tur i manegen, inden pensioneringen kalder, men som er fuldt ud kvalificerede, for der er ingen badebilletter i dette spil. Så er der de yngre, som også er etablerede og driftsikre, og så er der en håndfuld 'coming men', som for mig at se helt oplagt er med for at lære, og som jeg vil blive forbavset over at se i funktion, når først gruppespillet er overstået. Og så skal man heller ikke glemme det politiske og geografiske spil, hvor alle dele af Europa gerne skulle være repræsenteret på en eller anden måde. Det kan man lide eller lade være, men det er livets realiteter – selv om det heldigvis ikke er nær så slemt som i gamle dage.

Der er efter mine begreber ikke begået nogen justitsmord ved udtagelsen, selv om der da er et par stykker, som jeg gerne havde set erstattet med et par andre stykker. Men på dette niveau er der jo ingen tvivl om, at man kan dømme fodbold, så nu bliver det til personlige præferencer om, hvilken dommertype man foretrækker. Og her er der lige så mange meninger, som der er mennesker. Jeg ved jo også kun, hvad jeg har set på TV – og har ikke det fulde billede. Inden jeg går ombord i navnene, er der to rigtig interessante ting denne gang: for det første, at vi for første gang har en kvinde udtaget som 4. dommer, nemlig Stéphanie Frappart fra Frankrig. Hun har også gjort det fremragende og haft en enkelt Champions League-kamp i sæsonen som hoveddommer. Og så er der et dommerteam fra Argentina med. Mig bekendt er det også første gang, at man har dommere fra andre konføderationer med, men det lyder som en rigtig god idé, også i relation til ensretning af linjen mellem kontinenterne. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at godt nok er fodboldloven den samme over hele verden, men der er stadig nogle traditioner og kulturforskelle og ikke mindst forventninger til, hvad dommeren skal skride ind over for (eller ikke). Det er en meget sund øvelse for alle – så vi har både ligestilling og ensretning af linjen i spil ved denne udtagelse. Men, ingen nævnt og ingen glemt, kan vi se frem til to dommere fra Tyskland (Brych og Siebert), én fra Tyrkiet (Cakir), to fra Spanien (Mateu Lahoz og del Cerro Grande), én fra Sverige (Ekberg – ungt talent), én fra Israel (Grinfeeld), måske lidt overraskende hele to fra Rumænien (Hategan og Kovacs). Så har vi Karasev fra Rusland, to hollændere (Kuipers og Makkellie), to fra England (Oliver og Taylor), Orsato fra Italien, Soares Dias fra Portugal, Turpin fra Frankrig og Vincic fra Slovenien. Og så Rapallini fra Argentina. Det er velkendte navne hele vejen rundt – bortset fra argentineren, som jeg ikke rigtig har nogen føling med, men det kommer nok. Der er jo VAR på turneringen, og det betyder også, at der er udtaget et helt hold, der udelukkende skal fungere som VAR-dommere. Det ligner et rent A-hold med masser af specialiserede VAR-dommere, hvoraf mange også var med ved VM i Rusland senest. De kommer ikke overraskende fra de store lande, og dem, som har kørt med VAR længst: England, Frankrig, Tyskland, Italien, Holland, Polen, Portugal og Spanien. Når jeg ser på navnene, føler jeg mig fuldstændig tryk ved det setup. Jeg tror, at vi går en meget spændende måned i møde. Og så er det bare at håbe, at det ikke er dommerne, der kommer til at afgøre det hele. Der skal nok komme nogle kontroversielle ting undervejs – ingen slutrunde uden det, og hvad skulle vi dog ellers snakke om dagen efter eller jeg skrive om, når vi kommer til fredag. Men bemanningen kan man i hvert fald ikke klage over.

Så er der selvfølgelig nogen, der vil spørge, hvor de danske dommere er henne i dette billede. Og her må vi bare sige, at vi er i en opbygningsfase. Der er, ligesom på et fodboldhold, generationsskifter, og tingene går op og ned. Vi har p.t. ingen dommere i UEFAs øverste indrangeringslag (og her deler vi i øvrigt skæbne med f.eks. Norge, som ellers har været rigtig godt kørende) – og vi er først lige startet med VAR i Danmark. Men det skal nok komme.